

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CE-LOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XIX.

CE-LOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 5.

CUPRINS:

Doar o carte

Doar o carte

A sosit vremea
să ne schimbăm
principiile
și atitudinea?

Mărimea dato-
rii noastre

Constantin Flo-
rescu

Nimenea nu se
îngrijește de
sufletul meu

Profețiile Scrip-
turii

Spiritul profeției

Tabloul exame-
nelor M. V. . .

Adunarea gene-
rală

Diverse

Doar o carte — și totuși ei au fost gata să plătească suma de 511.250 dolari pentru ea, când Rusia Sovietică a fixat prețul.

Cinci sute unsprezece mii două sute cincizeci de dolari, sau vreo cincizecișidouă de milioane de lei, pentru o mie de pagini, ceea ce face cam cincizecișidouă de mii de lei pentru o pagină.

În trecut s'au plătit prețuri mari pentru cărți, însă nicio carte nu a costat vreodată așa de mult ca acest manuscris grec al Bibliei cunoscut sub numele de „Codex Sinaiticus“.

Guvernul britanic a plătit jumătate din preț din visteria imperială; iar poporul englez a contribuit pentru cealaltă jumătate prin subscripții publice.

Niciodată nu a fost atâta frământare asupra unei cărți; ea a furnizat ziarelor articole timp de o săptămână, și a inspirat coloană întregi de comentarii editoriale de amândouă părțile Atlanticului.

Și totuși, cu toate acestea, ea nu este decât o carte; aceeași Carte pe care și tu și eu o avem pentru noi. O Biblie. Atâta tot. Și Cartea pe care o ai tu este tot atât de prețioasă pentru tine — dacă nu chiar și mai mult — decât acest rar specimen de muzeu.

Dacă-ți este cu puțință și ai ocazie, du-te și vezi faimosul Codex din British Museum; dar dacă nu-ți e cu puțință, nu te întrista. Privește la Biblia pe care deja o ai. Ea este de o bogăție înfinită. Ea poate valora pentru tine mai mult decât 511.250 dolari.

Adevărata valoare a unei cărți, constă nu în vechimea ei, ci în puterea soliei sale; și solia Bibliei este o solie din ceruri, evanghelia iubirii mântuitoare, puterea lui Dumnezeu spre mântuire.

Cartea ce poate să salveze oameni din păcat, să arate calea spre biruință și drumul vieții, să deschidă ferestrele cerului și să facă veșnicia o realitate, este o Carte fără preț. Valoarea ei deplină este dincolo de priceperea omenească din pricină că puterea ei asupra vieților omenești este nemărginită.

Și tu ai această comoară. De ce nu cauți să redescoperi chiar azi valoarea ei?

S. M.

A sosit vremea să ne schimbăm principiile și atitudinea?

Textul despre care vreau să ne ocupăm în acest articol conține un sfat important dat de cel mai înțelept om al lumii. Il veți găsi amintit în Proverbe 22, 28, și el sună astfel: „Nu muta hotarul cel vechi, pe care l-au așezat părinții tăi“.

Acesta ne informează că părinții noștri au așezat niște hotare. Cuvintele acestea ne fac atenți să nu le dăm la o parte. Ele ne conduc a crede că aceste hotare sunt valoroase pentru noi. Ele au fost așezate acolo unde sunt datorită cunoștinței, înțelegerii și experienței pe care au avut-o părinții noștri. Ele nu trebuie să fie schimbate de noi.

Imediat vedem tabloul. Fiecare dintre noi a trecut prin experiența de a fi suferit vreo durere pricinuită de anumite pietre de semn sau hotare nepotrivite. Noi ne dăm întrucâtva seama de ceea ce înseamnă pierderea de timp și reala desnădejde când suntem rău îndrumați și apucăm pe un drum rău și astfel mergem o bucată afară din calea noastră. Aceasta se datorește fie semnelor de hotar rău puse sau lipsei acestor semne.

Textul ne duce să credem că generațiile trecutului au învățat unele lucruri, și au ajuns la o cunoștință precisă, mai înainte ca noi să fi venit în lume. Ei le-au învățat din experiență. Dacă doar am ajunge acolo ca să primim cele ce au constatat ei, atunci am fi scutiți de multe experiențe triste.

Deseori am dori ca să se găsească o cale prin care cunoștința cercată a trecutului, bazată pe o experiență serioasă, să poată deveni experiența primită a prezentului, și astfel fiecare nouă generație să fie cruțată de necesitatea de a mai străbate aceeași cale grea, și să înlăture loviturile dureroase din viață, incidente cari îi fac să învețe tot atâta cât și părinții lor, și astfel să putem porni dela punctul la care s'au oprit părinții noștri, și astfel să fie un continuu progres.

Dar lucrul acesta nu se poate înlăptui. Fiecare copil trebuie să-și ardă degetele. Cât de multe generații de mame au fost cari au spus copiilor lor: „Să nu pui mâna pe soba caldă; căci ai să te frig“. Și totuși fiecărei generații de copii a trebuit să i se spună din nou. Și chiar dacă i se spune, fiecare copil nu este convins până ce nu încearcă el singur, și până ce el singur nu constată că lucrurile calde frige.

Ce lucru minunat ar fi dacă, din moment ce o generație a câștigat prin cercări, greutăți, experiență plină de trudă și lupte o măsură de

înțelepciune morală și spirituală, copiii lor ar fi în stare să și-o însușească, și să pornească înainte dela punctul atins de părinții lor. Dar în experiența vieții nu se întâmplă astfel. Părinții poate să fi câștigat o bărbăție sănătoasă și puternică prin educația și învățătura experienței, însă copiii lor nu încep dela nivelul la care au ajuns ei. Ei încep cu aceleași patimi, cu aceleași tendințe rele, aceleași iluzii, cum au început și părinții lor, și ei au de învățat în aceeași școală grea.

În felul acesta fiecare generație umblă aproape pe același loc. Se dobândește o neprețioasă comoară a experienței, dar ea nu poate fi transmisă. Copiii noștri, în primul rând, nu vor avea nimic din ea. Și noi deplângem în ei tocmai lucru după care noi stăruim. Căci noi eram pe calea aceea când am intrat în viață. Noi am stăruit să urmăm propria noastră cale.

Cât de deseori ne mâhnim asupra faptului că vreun om de vază în ce privește înțelepciunea, talentul sau iscusința sa, care timp de mulți ani a stăpânit tehnica profesiei sale, moare, și odată cu el moare și bogata lui înțelepciune și experiență. Iată un mare muzicant ce a desfătat și fermecat lumea cu măiestria și talentul său superior. El moare, și talentul, cunoștința și desăvârșirea sa moare odată cu el. O, dacă doar am putea-o păstra lumii!

Cât de deseori ne străduim să facem pe copii să înțeleagă că acea tovarășie sau fapta aceea, acest obicei sau cea tendință, această îngăduință sau această neglijență, este rea și dăunătoare și în cele din urmă îl va duce la pierzare. Cât ne străduim spre a-i face să primească părerile noastre, întemeiate pe experiențe grele. Mânați de cunoștința pe care am dobândit-o prin propria noastră experiență, noi stăruim să le întipărim priceperea îngrijirii dinților, evitării supra-alimentării, pregătirii dulciurilor nevătămătoare, buneî aerisirii a camerelor lor, primejdiei anumitor tovarășii, distracției, lecturi, și petreceri.

Datorită faptului că generația mai veche dorește să transmită celei mai tinere folosul experienței făcută de ea, și de pe urma căreia a învățat mult, am ajuns noi la statornicirea sistemului nostru/scolastic. Adevărata temelie a sistemului nostru de educație este acela de a da generației în creștere învățătura și cunoștința dobândită de generația dinainte. Și noi ne bucurăm de faptul că în oarecare măsură vedem un succes. Dar cât de mărginită este această măsură.

Lipsa noastră de succes în această direcție ne face câteodată să gândim că poate ar fi fost mai bine dacă Dumnezeu ne-ar fi făcut în așa fel încât binele să-l facem în mod automat. Profesorul Huxley, într'un pasaj din unul din apărările sale prin care a devenit renumit, spune că dacă cineva s'ar oferi să-l întoarcă la fel ca și pe un ceas, astfel ca el să facă ce este drept și să gândească ce e bine, el ar renunța la ofertă, și nu ar mai murmura despre libertatea sa morală.

Dar, mai pe sus de orice, în domeniul moral îndemnul mecanic nu-și are locul. Dumnezeu a dat ocazie creaturilor Sale să facă bine sau rău. Și mulți dintre ei au ales să facă rău.

Și astfel, nefiind în stare să facem pe copiii noștri să primească de bunăvoie înțelepciunea câștigată din trecut, și fiind hotărâți în a-i feri de răul ce li s'ar pricinui prin săvârșirea a ceea ce noi știm că le este vătămător, noi adoptăm alte măsuri prin care să-i ocrotim împotriva neștiinței lor. Noi stabilim anumite norme de conducere și purtare, și acestea le impunem lor cu autoritate, până ce sosește vremea ca ei înșiși să fi dobândit o experiență. Noi stabilim ore hotărâte pentru masă, și stăruim ca ele să fie păzite. Stabilim ore precise pentru dormit, și stăruim ca la o anumită vreme din noapte ei să fie în casă pentru culcare. Noi punem în funcție o educație obligatorie. Cerem să ia parte la serviciile religioase. Noi facem toate acestea fiindcă experiența noastră ne spune că aceasta va fi spre binele și folosul copiilor. Ei nu sunt de aceeași părere cu noi, însă noi le cerem să primească și să pună în practică principiile noastre, crezând că va veni timpul când, datorită experienței lor mai mari, ei înșiși vor vedea și vor înțelege valoarea celor ce noi le cerem să facă.

Tot astfel procedăm și în Comunitate. Înțelepciunea părinților, împreună cu descoperirea divină, a avut drept urmare statornicirea în Biserică a normelor precise de purtare și umblare. Multora acestea le par arbitrar și demodate. Dar noi nu îngăduim ca ele să fie date la o parte sau nesocotite de generația prezentă. Mai curând noi ținem la ele, și insistăm ca oricând se gândește la vreo schimbare a lor atunci să se dea o mare considerație motivelor cari au dus la adoptarea lor la început.

Intreaga istorie ne învață că în firea omezească este ceva care produce o tendință către apostazie, depărtare de ceea ce este bine, degenerare și părăsire a adevărului. Noi am văzut aceasta dela început. Biserica apostolică a pornit puternică, tare, credincioasă față de Evanghelie, zeloasă și plină de avânt. Dar abaterea a existat continuu dela început, și nu după multă vreme deveni pronunțată. Apostazia își

făcu loc și duse biserica în tot drumul dela Dumnezeu la cel rău, în tot drumul dela lumină la întunec. Cunoașteți istoria. Nu este nevoie să o repet eu. Dar aș dori ca să o aveți în minte în timp ce voiu merge mai departe.

Când au fost întemeiate bisericile Reformatei, ele începură în idealuri înalte. Dar abaterea veni și de astă dată, după cum știm cu toții. Mă gândesc la marea Comunitate Metodistă, și la principiile aspre, drepte, înalte și bune pe cari le-a așezat în disciplina ei. Ea nu voia să audă de mergerea la teatru, jocul de cărți, dans, și toate obiceiurile lumești asemănătoare. Și la început și-a impus disciplina, și ceru membrilor ei să trăiască după ea. Dar acum nu. Nu de mult, în *Western Christian Advocate*, o revistă a Comunității Metodiste, a apărut aceste comentarii:

„Multe din congregațiile noastre sunt conduse pe baza cluburilor sociale... Serviciile de Dumineca au ajuns ocazii de prezentare elegantelor în îmbrăcăminte după ultimul model. Chiar și cei mici sunt gătiți la fel, tot în spiritul mândriei. Dacă ar fi cetite 'Regulile', ar însemna supunere față de litera legii de cărei spirit de mult s'a depărtat. Clasele de lectură sunt pline cu nume de bărbați și femei neconvertite. Membri slujbași pot fi găsiți în lojă, sau în staluri la operă sau teatru. Oratori iau parte la alergări, și aranjează și iau parte la jocuri de cărți și la dansuri. Deosebirea dintre a fi înlăuntru sau în afară este atât de anevoios de distins încât oamenii zămbesc când li se cere să devină membri ai bisericii, și deseori ne spun că în afară găsesc oameni mai buni.... Impunerea literei clare a Disciplinei pentru un singur an ar duce la înjumătățirea membrilor noștri, ar ruina societatea noastră misionară, ar închide modernele noastre biserici, ar paraliza interesele cu cari suntem în legătură, și ar lăsa pe pastorii și episcopii noștri neplătiți și în nenorocire“.

Aceeași abatere amenință a se ivi și între Adventiștii de Ziua Șaptea. Aceeași tendință de îndepărtare dela principiile dela început caută a se introduce printre noi. Noi poate că nu am dori să o vedem, însă ea totuși există, și dacă noi nu vrem să o vedem alții o văd.

Denominațiunea a pornit la o vieță deosebită pe baza unor anumite principii la cari se ajunsese și cari fuseseră adoptate după o foarte atentă și stăruitoare cercetare în Cuvântul lui Dumnezeu. Pionierii acestei mișcări nu luară nimic convențional. Ei au cercetat cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu. Ei erau obișnuiți să se întâlnească de cât mai multe ori puteau, în Battle Creek, în casa unuia sau a celuilalt. Ei își deschideau Bibliile și alte cărți, schimbau între ei vederi și convingeri, pe cari apoi le comparau cu învățătura Bibliei printr'o cercetare foarte amănunțită. Când ajungeau la ceva despre care nu erau siguri, ei erau obișnuiți să prezinte chestiunea aceea Domnului căutând cu toată ardoarea să cunoască voia Sa, așteptând îngenuchiați multă vreme, în repetate rânduri,

primirea luminii. Deseori serva Domnului era răpită în viziune sfântă și îi era dată lămurirea asupra chestiunii.

Drept urmare avem acum o strângere laolaltă a adevărului, bazată pe descoperire, verificată prin cercetare asiduă și confirmată prin experiența anilor, rezistând față de orice cercare a vremii și față de progresul descoperirii moderne. Noi nu avem de aruncat niciun principiu fundamental stabilit dela începutul mișcării. În adevăr putem fi mândri de moștenirea ce ne-a venit dela Dumnezeu prin părinții noștri. Noi nu am ajuns la vremea când aceste principii ale adevărului să fie ori modificate ori date la o parte.

În anii dela începutul acestei mișcări principiile de credință nu au fost singurele principii adoptate. Aceste principii de credință au dat naștere la principiile purtării, principiile caracterului, principiile felului de umblare, principiile tovarășiei, principiile influenței, principiile reputației. Oare suntem noi gata acum să le lepădam? Oare a sosit timpul când ele trebuie schimbate?

Mă gândesc o clipă la felul nostru de îmbrăcăminte. Poporul speranței advente era un popor simplu și modest. Solia lor divină de adevăr le croise lor această cale. Ei gândeau a fi astfel ca aceste principii de viață să fie manifestate și în cele din afară. Și astfel, Adventiștii de Ziua Șaptea dela început au dat dovadă de simplitate și modestie în îmbrăcăminte lor. Ei credeau că Biblia îi îndeamnă să dea la o parte orice împodobire, orice găteală personală, prefăcătorie, fariseism, extravagantă, nemodestie, falșitate și înșelăciune în îmbrăcăminte. În privința aceasta nouă ni s'a dat o lumină hotărâtă și clară din cer. Iată câteva din lucrurile pe cari ni le-a spus Dumnezeu în această privință:

„Biblia învață modestie în îmbrăcăminte... Orice lucru ce urmărește să atragă atenția asupra îmbrăcăminții sau să îmboldească admirația, este dat la o parte din îmbrăcăminte despre care vorbește Cuvântul lui Dumnezeu“. — *„Pe urmele Marelui Medic“*, p. 287.

„Domnul este nemulțumit din pricina mândriei manifestată în mijlocul prefinșilor Săi credincioși. El este desonorat prin conțormarea lor la modele nesănătoase, luxoase și scumpe ale acestui veac degenerat“. — *„Mărturie“*, Vol. IV, p. 634.

„Multe suflete cari erau convinse de adevăr au fost duse acolo încât să ia o poziție contra lui din pricina mândriei și iubirii de împodobirii lumești a surorilor noastre“. — *Id.*, p. 641.

Eu am văzut ce s'a întâmplat chiar aci în Battle Creek. Continuu în clasa mea de botez, după ce dau îndrumarea cuvenită despre îmbrăcăminte arătată de Biblie, mă găsesc pus în încurcătură de vreun candidat la botez ce-mi

arată că sora cutare și cutare poartă giuvaericele, sau își arată luxul, și că sora cutare și cutare nu merită să fie diaconesă, instructoare în școala de Sabat sau să aibă altă sarcină în biserică. O surorilor din biserica lui Hristos, vă îndemn călduros să vă aduceți îmbrăcămintea și purtarea voastră în armonie cu învățătura Bibliei, ca nu cumva să fiți chemați la judecată să dați seama de pierderea pentru vecie a sufletelor.

Dumnezeu a fost destul de bun trimețându-ne următoarea îndrumare asupra acestui punct:

„Simplitatea îmbrăcăminții va face pe o femeie simțitoare să se prezinte mult mai bine. Noi judecăm caracterul unei persoane după felul îmbrăcăminții pe care o poartă. Îmbrăcămintea bătătoare la ochi trădează vanitate și slăbiciune. O femeie umilă și evlavioasă se va îmbrăca modest. Un gust fin și o minte cultivată se vor da pe față prin alegerea îmbrăcăminții potrivită“. — *Id.*, p. 643.

„Jubirea după găteți primejduiește moralul, și face pe femeie cu totul contrariu femeiei creștine, ce e caracterizată prin modestie și bună chibzuială. Îmbrăcămintea bătătoare la ochi și extravagantă prea deseori încurajează desfrăul în inima celui ce o poartă, și trezește patimi josnice în inima celui ce o privește. Dumnezeu vede că ruina caracterului de obicei este precedată de îngăduirea mândriei și a vanității în îmbrăcăminte. El vede că îmbrăcămintea costisitoare înnăbușe dorința de a face bine“. — *Id.*, p. 645.

„Jubit tineret, înclinația din voi de a vă îmbrăca după modă și de a purta panglici, aur și podoabe spre a le expune, nu va recomanda altora credința sau adevărul pe care vi-l pretindeți. Oamenii cu spirit de observație vor privi asupra străduințelor voastre de a înfrumuseța exteriorul ca dovadă a minții slabe și a inimii mândre. Îmbrăcămintea simplă, modestă și nepretențioasă va fi o recomandare pentru tinerele mele surori. În niciun alt chip mai bine nu puteți lăsa să strălucească lumina voastră către alții decât în simplitatea voastră în îmbrăcăminte și înfățișare. Voi puteți arăta tuturor că, în comparație cu lucrurile veșnice, prețuiți cum se cuvine lucrurile din această viață“. — *Id.*, Vol. III, pag. 376.

De asemenea, gândiți-vă la principiile în ce privește mâncarea și băutura ce ne-au fost date nouă, întemeiate pe principiul fundamental că noi aparținem lui Dumnezeu, că noi nu suntem ai noștri, ci că am fost cumpărați cu un preț, și că deci noi trebuie să preamărim pe Dumnezeu în corpurile cât și în sufletele noastre. Noi am fost îndemnați să lepădam tot ce este dăunător în mâncare și băutura, orice element ce ar nimici calitățile naturale ale corpului de a rezista bolii. Pe baza acestui principiu am încetat noi să mai folosim alcool, tutun, cafea, ceai iritant și carne, și am învățat să trăim simplu și cumpătat, ca pentru Dumnezeu.

DISTRACTIILE LUMEȘTI.

Vederile noastre în ce privește separarea de lume și aparținerea lui Dumnezeu ne-a condus

a fi foarte atenți în ce privește distracțiile lumesti. La fel cum au făcut și primii Metodști, astfel noi nu încuviințăm dansul, mergerea la teatru, jocul de cărți, sporturile de concurență, și orice lucru asemănător ce ne-ar îndepărta de Dumnezeu și ar împiedica vieța noastră de adevărați creștini.

Acestea au fost principiile noastre dela început. Ele sunt principiile noastre și acum. El vor rămâne mereu principiile noastre.

Dar, ca și în cazul altora, astfel și la noi, când o denominațiune se statornicește, și se desvoltă mult, și crează Comunități mari, și rigurile de împotrivire dăinuiesc, totdeauna este o tendință de a da la o parte sau a modifica aceste principii. Se arată o mai mare indulgență față de violarea lor.

În fiecare Comunitate mare sunt totdeauna două clase de credincioși. O clasă este hotărâtă că aceste puncte de credință să fie menținute. O altă clasă crede că aceste principii sunt fără rost prea înalte, și ar trebui modificate sau date cu totul la o parte.

Deseori se întâmplă ca această a doua clasă să-și îmmulțască numărul și influența până ce reprezentanții ei ajung să ocupe locuri de cinst și putere în Comunitate. Principiile Comunității încep să fie violate și mânjite de nepedepsire. Ele nu sunt impuse. Când se află că membrii merg la dans, partide de cărți, ori spectacole, se zâmbeste liniștit și îngăduitor asupra tuturor acestora.

Fraților, eu doresc să accentuez că atunci când vine timpul acesta și se procedează astfel cu principiile, biserica se găsește în serioasă primejdie. Vreau să vă reamintesc că Dumnezeu Iși pune semnul Său de aprobare și primire asupra acelora cari suspină și strigă din pricina lucrurilor urâte din Comunitate. (Vezi Ezech. 9.)

Când această slăbiciune devine covârșitoare, atunci începe să se dea cu părerea că principiile cele vechi ale bisericii sunt prea aspre, că hotarele părinților ar trebui mutate, că pentru a câștiga generația ce se ridică deseori noi trebuie să călcăm în picioare aceste lucruri, și să îngăduim tineretului să adopte principii ceva mai joase. Eu vă asigur că o asemenea cale nu atrage niciun respect față de Comunitate sau față de Conducătorul ei divin.

Gândiți-vă la anomalia în cazul când un conducător dintr'o Comunitate, un slujbaş, un instructor al școlii de Sabat, învață aceste principii în Sabat, și altădată ar fi descoperit că le calcă.

FASTUL ÎN SERVICII.

Dar mai este încă o latură în care sunt pri-

mejduite principiile noastre. Nu poate fi spre bine când se vede că se face mult fast și spectacol în serviciile noastre, atât în școala de Sabat cât și în Comunitate, și la adunările tineretului. Se mai obsearvă că rouge-ul și găteala, sulemeneala și dichiseala iau un avânt tot mai mare. Unora dintre tineri li se cere să fie puțin artiști. Lucrurile teatrale caută să-și facă drum în Comunitate.

Eu pun întrebarea: Unde mergem noi? Spre ce țintim noi? Oare principiile Comunității noastre să fie cu totul neluate în seamă? Oare să tăcem când aceste lucruri vin să ne apese? Și dacă noi tăcem și lăsăm ca aceste lucruri să crească, atunci ce va ajunge din principiile noastre? Eu știu că totdeauna este cineva care duce lucrurile chiar până la marginea hotarului, și apoi se uită îndărăt să vadă dacă se spune ceva. Dacă nu se spune nimic despre aceasta, atunci rândul viitor lucrul va deveni puțin și mai îndrăsneț. Dacă nici de data aceasta nu se spune nimic și nu se exprimă nicio opunere, atunci lucrurile acestea sunt împinse către punctul unde deodată devin teatrale.

Eu însuși am fost în locuri unde nu am putut tăcea multă vreme. Doresc ca toți să știe că deplâng această slăbiciune ce conduce la această părăsire a principiile bisericii noastre....

Aș dori să știu dacă gândiți că biserica a ajuns la vremea când să dea la o parte sau să impună principiile cele vechi? Doriți voi ca predicatorul și comitetul vostru să treacă cu vederea violarea acestor vechi și întemeiate principii? Oare să ne schimbăm noi principiile pentru idealuri mai mici? sau să le ridicăm și să stăruim în păzirea lor? Poziția mea proprie în această privință o veți găsi clar și precis în textul dela început: „Nu muta hotarul cel vechi, pe care l-au așezat părinții tăi“.

C. B. H.

Cereți

„IMNURI CREȘTINE“

fără note

deoarece nu mai sunt decât foarte puține. Și cum a doua ediție nu se poate ști când va apare, atragem atenția tuturor a-și procura această carte de imnuri.

Costul: 80 lei.

Folosiți-vă concediul de vară venind la Adunarea Generală a tineretului.

Mărimea datoriei noastre

Lucrarea ce trebuie să facem, este așa de mare, încât, dacă privim la noi înșine, la numărul nostru și la izvorul mijloacelor noastre nu am avea curajul de a păși la împlinirea ei. Dar noi nu suntem decât niște „conlucrători“, și anume conlucrători ai lui Dumnezeu. 2 Cor. 6, 1. Puterea Sa însă e îndestulătoare.

Isus ne-a chemat la împlinirea lucrării noastre cu cuvintele: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... Și iată, că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. Mat. 28, 18—20.

Această făgăduire a toată puterea din cer și de pe pământ, ca și prezența binecuvântată a lui Hristos, până la sfârșit, ne dă curaj să ridicăm capetele și să privim în față, lucrarea de care suntem datori.

Numai Domnul poate măsura mărimea ei. Ne-a fost prezentată „în cuvântul Scripturii, în simbolurile profetice și în soliile Spiritului Profetiei. Ea constă din a duce întregii omeniri solia Evangheliei celei veșnice“.

Ora judecății din ceruri aproape s'a sfârșit. Însă, înainte de a se sfârși, solia asupra timpului judecății trebuie să pătrundă la „toate neamurile și semințiile și limbile și popoarele“. Solia aceasta despre timpul judecății a fost încredințată Adventiștilor de Ziua Șaptea. Prin ea a răsărit poporul nostru. Singura rațiune a existenței noastre este nevoia de a duce repede în această lume solia cea mântuitoare.

Impreună cu această lucrare ni s'a dat cea mai mare răspundere pe care Comunitatea lui Hristos a avut-o vreodată. Următorul citat din scrierile Spiritului Profetiei arată mărimea și însemnătatea lucrării acestea pentru zilele din urmă:

„Trebuie să se facă o lucrare mare. Adevărurile mântuitoare ale Evangheliei trebuie duse omenirii. Acesta e mijlocul pe care l-a rânduit Dumnezeu pentru a pune stavilă popoului nimicirii morale. Mai e de asemenea mijlocul de a reintrona în fiii oamenilor chipul Său. Acesta este remediul desorganizării universale. E puterea, care adună la un loc pe oameni, în unire. Prezentarea acestor adevăruri este lucrarea celui de al treilea înger. Domnul vrea, ca vestirea acestei solii, „să fie cea mai înaltă și cea mai mare lucrare, care se face în timpul de față“. „Testimonies“, Vol. 6, pag. 11.

Fraților și surorilor, nu e puțin lucru pentru noi, că ni s'a dat o asemenea lucrare. Noi suntem oameni simpli, puțini la număr, și pe

deasupra fără talentele și resursele acelea, pe cari lumea le socotește de mari. Cu toate acestea Domnul dorește ca lucrarea aceasta, din care faci și tu parte, precum și eu, să fie cu adevărat „cea mai înaltă și cea mai mare lucrare, ce se face în timpul de față“.

Domnul să ne ajute, iubii frați, să împlinim lucrarea aceasta. Numai El poate să o săvârșească. Numai dela El vine harul și puterea pentru a face din această lucrare, ceea ce El vrea să se facă. În timpul acesta când toate marginile pământului văd mântuirea Sa și aud despre ea, El ne strigă: „Curățiți-vă, voi, cari purtați uneltele Domnului!“ Isa. 52, 11.

Așa să stăruim în rugăciunile noastre zicând: „O, Dumnezeule, curățește-mă; spală inima mea de orice egoism, și de asprime, și de dispoziția de a apuca numai pe calea părerii mele; scapă-mă de orice poftă, de a uita ce însemnează a fi în zilele acestea din urmă Adventist de Ziua Șaptea; curăță-mi inima iubit Mântuitor, și fă-mă cu totul al Tău“.

„Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, cât de mult trebuie să căutați voi, ca printr'o purtare sfântă și evlavioasă, să așteptați și să doriți, să vină mai de grabă ziua aceea a lui Dumnezeu“. 2 Petru 3, 11, 12.

Noi trebuie să căutăm spre Dumnezeu, pentru ca El să facă din noi o Comunitate curată; căci potrivit cap. 52 din profetul Isaia numai o Comunitate curățită va fi întrebuițată pentru împlinirea lucrării de încheiere a operei Sale.

Lucrarea ce ne stă în față este grozavă în imensitatea ei. Noi nu putem să ne așezăm la odihnă, ca alte denominațiuni, privind la generațiile de creștere și dezvoltare. Noi avem de dus în timpul acesta o solie la toate neamurile și popoarele. Trebuie să ne împotrivim oricărei ispite de a ne face timp și de a ne mai da la odihnă în lumea aceasta. Cel, care se gândește mereu la aceasta a pierdut calea. Noi trebuie să cugetăm la felul în care să facem progres în orice direcție, să câștigăm suflete și să împlinim lucrarea. Pretutindeni în câmpurile vechi sunt locuri, în cari încă nu s'a lucrat și suflete, cari încă n'au auzit nimic despre adevăr. Străbătând totuși în câmpuri noi, trebuie să avem în seamă și pe acestea. Dar și marile noastre câmpuri misionare nu trebuie să se așeze la odihnă, lucrând numai părțile mai vechi și poate numai pe cele mai productive, lăsând neatinsă părțile îndepărtate exterioare.

Întărind punctele vechi, trebuie să mergem tot mereu înainte. Sute de limbi și neamuri sunt

în afară de sfera noastră de acțiune. Dar Domnul ne poruncește, să mergem mai departe și să ducem aluatul adevărului în toată frământura nedospită formată de oamenii ce merg spre pierzare. Aceasta este speranța noastră pentru încheierea lucrării. Ordinul de executat al lui Hristos este: „In toată lumea“, „la toată făptura“, „la toate națiunile și neamurile, limbile și popoarele“.

Inimi oneste, căutând adevărul, așteaptă să venim. Ele se pot găsi în camera alăturată, sau în strada alăturată. Lucrătorii noștri se află în toate țările. De ani de zile ne-a fost spus următoarea profeție prin Spiritul Profeției:

„In locuri ascunse aceștia se roagă și plâng, pentru ca să primească lumină pentru înțelegerea Scripturilor, iar Domnul Cerului a dat îngerilor Săi misiunea de a conlucra cu unelte omenești pentru îndeplinirea vastului Său plan“, pentru ca cei cari doresc adevărata viață, să poată privi mărirea lui Dumnezeu.

„Noi trebuie să folosim calea pe care ne-o croește Providența divină; și când înaintăm, vom vedea, că Cerul a lucrat înaintea noastră, lărgind câmpul de lucru departe peste marginile pe cari mijloacele și priceperea noastră le-ar putea ajunge. Marile nevoi ale câmpurilor ce ne stau în față ar trebui să îndemne pe aceia, cari au dela Dumnezeu mijloace sau daruri, să consacre lui Dumnezeu atât persoana sa, cât și tot ce are. Noi trebuie să fim economi credincioși nu numai asupra mijloacelor noastre, dar și asupra harului dat nouă, de a fi aduși sub steagul înroșit în sânge al Principelui Emanuel. Misionari pocăiți cu totul pot să alerge după ținte foarte înalte, și chiar să le și ajungă. Câmpul pentru lucrarea misionară nu este strâmtat nici de caste și nici de naționalitate. Câmpul este lumea, iar lumina adevărului trebuie să fie împrăștiată asupra tuturor lucrurilor întunecate ale pământului, *într'un timp mult mai scurt, decât cred mulți*“. Sora E. G. White, în „Buletinul Conferinței Generale“ din anul 1893, pag. 294.

Niciodată n'am avut dovezi mai puternice asupra adevărului acestor toate cuvinte, ca tocmai în ultimii ani. Câmpurile s'au deschis, iar Cerul a lucrat înaintea noastră.

La ultima Conferință Generală, rapoartele aduse ne-au trecut pe dinaintea ochilor, ca la cinematograf, pe oamenii multor triburi și limbi, cari vin spre noi, și ne roagă să le trimitem lumina noastră.

Și raportata purtare de grijă a lui Dumnezeu — purtare de grijă în misiune cum n'am mai auzit până acum — arată, că într'adevăr lumina adevărului se împrășteie „într'un timp mai scurt decât mulți socotesc cu putință, peste toate locurile întunecate ale pământului“. A-

ceastă lucrare a Providenței divine nu e altceva decât semnalul lui Dumnezeu, care spune că trebuie să ne grăbim mai departe. Asupra acestui punct ni se spune:

„Acum trebuie să așteptăm o învioreare dela fața Domnului. Așa după cum pe vremuri armata lui Izrail pândea „fășiitul unei treceri prin vârful duzilor“, așa și noi astăzi trebuie să luăm seama la dovedirea Providenței divine, ca să știm că Cerul este la lucru, pentru noi“. „*Testimonies*“, Vol. 5 pag. 128.

In timp ce bura înviorătoare a ploiei celei târzii cade ici și colo asupra pământului, noi trebuie să ne deschidem inima personal, pentru ca înviorearea să vie și în sufletul nostru. Iubești pe Isus? Vorbește despre lucrul acesta. Proslăvește-L pentru Harul Său.

Iar când apar aceste minunate purtări de grijă, să recunoaștem în ele semnalul, că Cerul vrea să lucreze împreună cu noi, dacă mergem înainte. Aceste purtări de grije, asemenea fășiitului din timpul lui David, care le dădea lor să înțeleagă, cum că îngerii lui Dumnezeu se adună sub duzi, nouă ne arată că aliații noștri cerești, îngerii lui Dumnezeu, sunt cu noi, și merg înaintea noastră din casă în casă, din oraș în oraș și în toate câmpurile nelucrate. Starea lucrurilor din întreaga lume vestește scurttimea timpului. Criza se grăbește foarte mult spre noi. Să ascultăm iarăși solemnele îndemnuri la lucru, pe cari Spiritul Sfânt ni le trimete prin Mărturia:

„Să răsunе solia prin toate Comunitățile noastre și să le îndemne la o activitate comună. Pentru ca credința lor să fie mai tare și râvna lor mai mare să se gândească la aliații lor cerești, la nesecatul lor izvor de ajutor, la mărirea întreprinderii, în care sunt angajați, cum și la puterea Conducătorului lor. Acei, cari se supun controlului lui Dumnezeu, spre a fi conduși și îndrumați de El, vor vedea mereu precedarea evenimentelor, cari trebuie să aibă loc după rândueala Sa. Plini fiind de Spiritul Aceluia, care Și-a dat viața Sa pentru viața omnirii, nu vor mai întârzia mult în nelucrare, și nu se vor uita numai la ceea ce nu pot face. Imbrăcând armura cerească, vor intra în luptă și vor fi gata să lucreze și va îndrăzni, conștient fiind, că Atotputernicia Sa va acoperi lipsurile sale“. „*Testimonies*“, Vol. 7, pag. 14.

Cu adevărat „este ceasul din urmă“. 1 Ioan 2, 18. Lucrarea însă nu este încă terminată.

In acest timp de azi, să ne rugăm pentru noi înșine, pentru cei iubiți ai noștri, pentru toate sufletele din jurul nostru, și pentru lucrarea și cauza lui Dumnezeu, care niciodată nu trebuie să ajungă în ariergardă. Rugați-vă, ca Isus să vină curând. Prin ultimele versete ale Scripturii El însuși ne-a pus în gură această rugăciune.

✠ Constantin Florescu

În ziua de 18 Martie, 1934 a adormit în Domnul, după o lungă și grea suferință, fratele nostru și colaborator în credință, *Constantin Florescu*, născut la Ploești, la 11 Noembrie 1889. A îmbrățișat adevărul Evangheliei în București, la 7 Iulie 1917. A fost chemat în lucrare în anul 1922 și a fost consacrat în serviciul de predicator în anul 1925. A lucrat în județele: Teleorman, Vlașca, Argeș și Muscel, până la 1 Octombrie 1930, când a luat conducerea Conferinței Moldova Sud. În vara anului 1933 s'a retras dela conducerea acestei Conferințe, spre a-și restabili sănătatea. Boala sa însă, i-a sdruncinat greu organismul, astfel că moartea l-a smuls din sânul familiei, tocmai când avea mai multă nevoie de brațul său de soț și tată.

Am fost adânc mișcați de vestea încetării din viață a fratelui și colaboratorului nostru în Hristos. Un doliu profund a lovit scumpa sa familie și separarea aceasta timpurie ne-a îndurerat pe toți.

La înmormântare, care a avut loc la Ploești în ziua de 20 Martie a. c., au participat din partea Uniunii Române a A. Z. Ș. Fratele Ștefan Demetrescu și subsemnatul, iar din partea Conferinței Muntenia Est au fost de față frații conlucrători și coreligionari din acel oraș. La domiciliul fratelui decedat a vorbit subsemnatul pe temeiul textelor din Sf. Scriptură: Ioan 16, 22; iar la locul de repaus, a vorbit Fr. Șt. Demetrescu pe temeiul făgăduinței din 1 Tes. 4, 14.

Fratele nostru în Domnul, Constantin Florescu, prin plecarea sa dintre noi, a întristat profund soția și cei cinci copii ai săi. Ei se văd separați și lipsiți de ajutorul său de soț și tată și de mângâierea și încurajarea cu care au fost îmbărbătați ani de-a rândul sub auspiciile aceluiaș Mântuitor și în unitatea aceleiaș credințe.

Dar, oricât ar fi de amară durerea noastră, nu vrem să murmurăm, ci cu atât mai mult să ne înclinăm în fața Providenței.

Noi nu suntem fără speranță ca aceia, cari nu cunosc pe Dumnezeu, ci avem o speranță vie, consolatoare, pe care ne putem sprijini cu încredere.

Fratele Constantin Florescu a adormit într-o pace completă, împăcat cu Dumnezeu și cu semenii săi. El a adormit ținând lampa credinței aprinsă în mâinile sale, asemenea celor cinci fecioare înțelepte, cari erau pregătite să întâmpine mirele. El a adormit suferind, dar așteptând pe Mântuitorul său. El a adormit în Domnul. El doarme somnul dreptilor. Acela, care a fost Constantin Florescu a știut să profite de pelerinajul său pe acest pământ, pentru ca să se asigure de realizarea făgăduinței Mântuitorului său și de o răsplată veșnică și un locșor în împărăția lui Dumnezeu.

Familiei întristate adresăm și pe calea aceasta asigurarea profunde noastre simpatii și rugăm pe Dumnezeu s'o consoleze părintește pentru această pierdere dureroasă.

P. P. Paulini

Nimenea nu se îngrijește de sufletul meu

Cu mulți ani mai înainte, la începutul vieții sale de predicator, dese ori era auzit scriitorul William Reynolds, pe atunci în Peoria, Illinois, povestind următoarea întâmplare: Unul din vecinii săi îi puse într-o zi următoarea întrebare: „Domnule Reynolds, de cât timp ne cunoaștem noi?” După câteva clipe de meditare îi răspunse: „Cam de cincisprezece ani”. — „Domnule Reynolds, d-voastră susțineți că sunteți creștin, mi se pare?” — „De sigur eu susțin, că sunt creștin”, fu răspunsul. „Credeti cu adevărat, Domnule Reynolds, că numai atunci pot fi mântuiți când primesc pe Hristos ca pe Mântuitorul meu?” Reynolds admise lucrul acesta. Atunci prietenul său mai întrebă: „Vă pasă ceva, dacă sunt mântuit sau nu?” — „Vai, cum să nu”, fu răspunsul. Prietenul replică: „N’as vrea să vă pun la îndoială simțimintele, dar aceasta n’o pot crede! După cum spuneți, noi ne cunoaștem de cincisprezece ani. Am fost buni prieteni; deseori am mâncat împreună; atunci am discutat câte în lună și în soare. Dar în tot șirul acesta de ani nu ați amintit niciodată numele de Hristos și nu mi-ați vorbit de El! Sunteți un om cu vază în oraș și dacă ați fi venit la mine și mi-ați fi spus, cât de mult prețuiți pe Hristos și câtă nevoie am eu de El, sunt sigur, că v’ași fi ascultat cu plăcere și cu băgare de seamă. Dar lucrul acesta nu l-ați făcut niciodată. Natural, atunci când v’am întrebat, dacă vă pasă ceva, ați răspuns: „De sigur; dar nu sunteți și d-voastră de părere, că dacă lucrurile ar fi fost astfel, în toți acești cincisprezece ani mi-ați fi spus măcar odată despre așa ceva?”

William Reynolds rămase îmmărmurit și rușinat în fața amicului său și recunoscă pe față, cu rușine, că multe prilejuri, pe cari i le dăduse Dumnezeu, le neglijase și nu vorbise oamenilor despre mântuirea sufletului lor. Apoi întrebă pe prietenul său: „Dar ce v’a făcut să-mi puneți întrebarea aceasta?” Acela îi spuse, ce i se întâmplase în ziua precedentă, când se afla în trenul de Chicago și cum i-a vorbit un bărbat cu care trebuise să împartă locul pe canapea. După o salutare și câteva observații asupra vremii, deodată bărbatul i se adresă cu întrebarea: „Dumneata ești creștin?” Nu mult vorbiră și, amândoi își plecară capul în rugăciune, iar străinul se rugă pentru el, ca Dumnezeu să nu-i dea pace, până când nu se va afla în Hristos, Mântuitorul său. Deodată conducătorul strigă numele stației. Străinul se

sculă și zise: „Rămâneți cu bine, eu trebuie să mă dau jos. Nu uitați: „astăzi este timp potrivit, astăzi este timpul mântuirii”! Bărbatul se depărtase mai înainte ca prietenul să se fi gândit să-l întrebe de nume. De aceea îl strigă și-l întrebă de nume. Bărbatul răspunse: „Eu sunt Moody”. Apoi prietenul urmă: „Domnule Reynolds, auzisem de Moody, că și-a pus ca țintă a vieții ca să mântuească suflete. Aceasta o știu acum sigur: el a pus stăpânire pe sufletul meu. Eu mi-am propus să-l caut și să aranjez această chestiune, căci nu pot să-mi recapăt pacea, până nu pun totul în bună regulă”.

William Reynolds era însă un creștin destul de bun, ca să nu lase pe prietenul său să se ducă dela el într-o asemenea stare sufletească. În acel colț de stradă, pe când îi acopereau umbrele amurgului, îndemnă pe prietenul său să încredințeze Domnului Isus vieța sa. Iar când se întoarse acasă, își ridică inima spre Dumnezeu și se rugă: „Doamne iartă-mă! Eu simt, că în purtarea mea de creștin este ceva nepotrivit. Sunt unul din cei dintâi bătrâni ai bisericii presbiteriane din acest oraș cu o poziție deosebit de însemnată! Și totuși unul din vecinii mei a putut să-mi spună, că deși m’am tot întâlnit cu el timp de cincisprezece ani, totuși niciodată nu i-am amintit numele Tău și niciodată nu am făcut încercarea, ca să-l conduc la Tine! Indură-te de mine Doamne! Eu simt, că e ceva nepotrivit în purtarea mea de creștin!” Și avea dreptate. Acest fel de a fi este nepotrivit pentru un adevărat creștin.

William Reynolds fu atât de mult mișcat de această întâmplare, și fu atât de bine convins, că trebuie să-și schimbe felul de purtare înecat se hotărî să se întâlnească cu Moody. Făcând lucrul acesta și vieța lui se schimbă cu totul; de aci înainte ocupația lui de căpetenie era să câștige suflete pentru Hristos. Ani de zile Dumnezeu îl întrebuință în serviciul Maestrului său, spre a câștiga tineri și bătrâni. Cuvântul Sfinței Scripturi: „Nimeni nu se îngrijește de sufletul meu”, ar trebui să ne fie bine prins de inimă. Ar trebui oare ca vreunul din cei cari știu că suntem creștini să spună de noi, că nu i-am spus nici un cuvânt, pentru ca să-l facem atent, că are nevoie de un Mântuitor și că Hristos are un drept asupra lui? Și dacă e cazul așa, n’ar trebui să ne hotărîm ca de aci înainte vieța noastră să se schimbe?

New-York Observer.

Profețiile Scripturii

Ce valoare să li se atribue

Mai toată lumea e îndoelnică astăzi, față de profețiile biblice. Abuzurile comise de cei mai mulți exegeți în interpretarea profețiilor nu sunt îndestulătoare pentru a explica și mai puțin încă pentru a îndreptăți această stare de spirit. Nu trebuie să trecem cu vederea existența unei prejudecăți datorită necredinței naturale din inima omului. În secolul al 8-lea în. Hr., Isaia reproșă lui Izrail că nu înțelege solia profetică (Isaia 29, 9—12) iar Isus Hristos mostra nepriceperea contemporanilor Săi cu privire la semnele timpului (Vezi Matei 16, 3).

Profeția a atras atenția nu numai a lui Bossuet și a lui Jurieu dar și a savanților Pascal, Bacon, Newton și Cheseaux. Dacă cineva se ocupă de ea nu dă dovadă de inferioritate intelectuală.

Intrega Biblie are un caracter profetic (Vezi Romani 16, 26). Evanghelia este cu totul îndreptată spre viitor (Marcu 1, 14, 15). Cu toate acestea se dă numele de profeție părților din ea care conțin preziceri.

Nici un profet n'a văzut viitorul în întregime. Fiecare a adăugat părțicica sa, care nu trebuie cercetată izolat ci în legătură cu celelalte.

Cu tot caracterul lor fragmentar, profețiile biblice constituie un tot în care diferitele părți se pătrund adânc unele în altele și se completează într'un mod admirabil. Acest ansamblu de o unitate organică perfectă are un punct de plecare: pătrunderea răului în lume; un sfârșit: biruința finală a binelui asupra răului. El se dezvoltă în decursul veacurilor, asemănându-se unui fluviu care se îmbogățește treptat, treptat prin alipirea de noi afluenți.

Cele mai multe profeții biblice au un caracter ocazional. Autorii lor au ținut socoteală înainte de toate de nevoile morale și religioase ale ascultătorilor lor. Dar adevărurile pe care ei le-au învățat depășesc orizontul generațiilor căroră aparțineau. În virtutea legii continuității istorice, după care viitorul este conținut în germen în prezent, profeția este susceptibilă de împliniri parțiale succesive și gradate. De altfel ea culminează în timpul sfârșitului când vor fi împlinite speranțele omenirii.

Profeția biblică n'are nimic magic sau fatal. Dumnezeu ține seamă de activitatea omenească. El respectă libertatea morală a creaturilor Sale. El solicită colaborarea lor. Făgăduințele și amenințările sunt condiționate. Zaharia 6, 15; Ieremia 18, 1—10.

Profeția își pune o țință în mod esențial practică și morală. Ea nu vrea să satisfacă o curiozitate profană și frivolă, ci întreține speranța și curajul. Profeții desvăluiesc în mod parțial viitorul pentru a avertiza, a sfătui și a stimula. Perfect de clare profețiile ar împiedeca libertatea omenească. Complet obscure ele n'ar servi la nimic. Așa cum sunt cu o claritate relativă sunt suficiente pentru a orienta acțiunea oamenilor binevoitori.

Profeția are ca obiect persoana și lucrarea lui MESIA (Ioan 5, 39; Luca 24, 27). Cea din Vechiul Testament a găsit împlinirea în mare parte în Istoria Noului Testament. Astfel un sigiliu divin a fost aplicat asupra profeției. Rămâne totuși un element din profeția Vechiului Testament care nu este încă împlinit. Acest element departe de a fi înlăturat, este reluat și completat de Noul Testament. Profeția nu va lua sfârșit decât după restabilirea finală pe care are însărcinarea s'o anunțe.

Isus a fost profetul prin excelență. Noi recunoaștem în El nu numai un moralist de necomparat, ci de asemenea și un adevărat profet. El a înțeles timpul Său și a judecat pe contemporanii Săi. El a văzut clar în viitor și a trasat o linie sigură cu privire la soarta omenirii. S'a pretins că Isus S'ar fi înșelat cu privire la timpul revenirii Sale. Departe în legătură cu colectivitatea, dacă ne plasăm în momentul când Isus a exercitat serviciul Său pământesc, reparația Sa era aproape în legătură cu indivizii care-L ascultau, fiecare din ei fiind separat de acest eveniment prin numărul de ani care îi mai rămânea de viețuit și nu prin succesiunea veacurilor care trebuia să se scurgă până atunci. Astfel a putut Isus vorbi despre venirea Sa fără a se contrazice, când ca despre un fapt apropiat, când ca despre un fapt depărtat.

Incoronarea profeției este cartea Apocalipsului în care Hristos glorificat desvăluie conflictele viitoare și biruința ultimă a poporului Său.

Profețiile au fost acuzate de pesimism. Și aci trebuie să ne înțelegem. Se poate spune despre profeți ceea ce a scris Friederich Godet în privința apostolului Pavel la introducerea sa în Noul Testament: „Spiritul vremurilor în care trăim noi se împarte în două curențe opuse: Unul care îndreaptă omenirea spre distrugere și îi grăbește nimicirea, altul care o duce din progres la progres către o stare mai bună și mai desăvârșită“. Spiritul intuitiv al lui Pavel reunește aceste vederi contrarii, arătând locul fie-

căruia în viitorul omenirii. Trecând peste aşteptarea celui mai întunecat pesimist, ea face să apară pe ecran apostazia universală şi omul păcatului, punctul culminant al răului, depăşind speranţa cea mai optimistă, ea ne face să contemplăm reîntoarcerea celor mai bune fiinţe care au trecut vreodată pe pământ, şi care sunt acum ridicate la puterea suverană, şi realizarea vieţii perfecte şi a distrugerii oricărui rău.

Profeţii sunt pesimişti când este vorba de prezent şi de viitorul apropiat, ei sunt optimişti când este vorba de ziua sfârşitului. Realişti şi clar văzători ei zăresc enormitatea răului existent: dar credincioşi suveranităţii divine ei afirmă cu siguranţă triumful final. Aceasta este

o atitudine superioară atât optimismului nevinnovat şi evlavios, ignorând tragicele realităţi ale prezentului, cât şi a pesimismului întunecat şi descurajator care nu vede aurora prevestitoare.

Iubite cetitor! Mişcarea Adventă este întemeiată pe profeţie care este ca o stâncă sigură sub picioarele noastre care nu se clatină oricâte valuri furioase ale lui Satana ar veni peste ea. Aceasta ar trebui să fie bine întipărită în inima fiecărui credincios care face parte din Comunitatea Domnului care se pregăteşte să-L întâmpine pe norii cerului la a doua venire.

Prelucr. Gh. Gherase.

SPIRITUL PROFETIEI

O mişcare vestită prin profeţie

În istoria Bisericii a fost un oarecare număr de mari mişcări religioase vestite prin profeţie. Ieşirea poporului Izrail din Canaan în Egipt fusese vestită lui Abraam prin aceste cuvinte:

„Şi Domnul a zis lui Abraam: „Să ştii hotărât că sămânţa ta va fi străină într-o ţară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, şi o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: şi pe urmă va ieşi de acolo cu mari bogăţii. Tu vei merge în pace la părinţii tăi; vei fi îngropat după o bătrâneţe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea Amoritilor nu şi-a atins încă vârful“. Gen. 15, 13—16.

Raportul biblic ne spune că la sfârşitul acestei perioade, „tocmai în ziua aceea, toate oştile Domnului au ieşit din ţara Egiptului“. Exod 12, 41.

Marea redeşteptare religioasă provocată de Ioan Botezătorul, la vremea primei veniri a lui Hristos pe pământ, a fost vestită prin profeţi. Sacrificatorilor şi leviţilor pe cari Iudeii îi trimeseră la Ioan să-l întrebe: „Tu cine eşti?“ „Eşti Ilie?“ „Ce zici tu despre tine însuşi?“ Ioan răspunse: „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: „Neteziţi calea Domnului“, cum a zis prorocul Isaia“. Ioan 1, 21—23. Ioan făcea o lucrare ce fusese prezisă; el îşi dădea seama de caracterul acestei lucrări, şi ştia că Dumnezeu îl alesese pentru această lucrare.

Marea mişcare a revenirii lui Hristos care se desfăşoară în cea mai mare parte din lume este de asemenea vestită prin profeţie. Profeţii lui Dumnezeu au prezis cu mulţi ani înainte, că venirea Domnului va fi precedată de o serie de semne neobişnuite în cer şi pe pământ, şi

ca o ultimă solie avertizatoare ce se va sprijini pe aceste semne va fi adresată lumii, ca şi în timpul lui Noe. Această solie este proclamarea unei reforme: Biserica este chemată a ieşi din întunerecul în care a târît-o vrăjmaşul prin vicleniile sale, pentru a ieşi la lumina clară a revelaţiei divine. Ea îl prezintă pe Hristos ca singurul Mântuitor, dreptatea sa ca singurul certificat pentru intrarea în cer, legea Sa scrisă în inimă prin Spiritul Sfânt şi manifestată în viaţă ca o dovedire a puterii Sale. (Vezi Ioel 2, 1; Mat. 24, 13; Apoc. 14, 6—12.)

IZRAIL UN MODEL

Ieşirea copiilor lui Izrail din Egipt în ţara Canaanului este în multe privinţe un exemplu al ieşirii copiilor lui Dumnezeu din această lume a păcatului în Canaanul ceresc. În cursul rătăcirilor lor prin pustiu, copiii lui Izrail aveau cu ei pe un profet al Celui Veşnic spre a-i călăuzi. Aceasta este ceea ce declară profetul Osea: „Printr'un proroc a scos Domnul pe Izrail din Egipt, şi printr'un proroc a fost păzit Izrail“. Osea 12, 14.

Ceea ce trebuie să caracterizeze în mod deosebit Biserica sfârşitului este manifestarea Spiritului Profetiei. Apostolul Ioan ne spune că „balaurul, mâniat pe femeie, s'a dus să facă războiu cu rămăşiţa seminţiei ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi ţin mărturia lui Isus Hristos“. Apoc. 12, 17. De asemenea el mai spune: „Mărturia lui Isus este duhul prorociei“. Apoc. 19, 10.

Noi susţinem că darul profetiei s'a manifestat prin viaţa şi lucrarea sorei Ellen G. White, care a stat în legătură cu această lucrare dela

1844 până la 1915 când s'a coborât în mormânt. Această soră de mare însemnătate a dat în nenumărate rânduri dovadă de vocația sa divină, și cei cari au cunoscut-o de aproape au avut convingerea că ea a primit darul profeției.

DOVEZI ASUPRA VOCAȚIEI SALE DIVINE

1. Scrierile sorei E. G. White sunt în perfectă armonie cu marea regulă de credință și doctrină: Sfintele Scripturi. Astfel trebuie să stea lucrurile din moment ce ea a primit darul Spiritului; dacă ar fi existat deosebire între învățăturile ei și cele ale Bibliei, pretențiile sale ar fi fost neîntemeiate.

2. Scrierile sale nu adaugă nimica la Cuvântul lui Dumnezeu; ținta lor dimpotrivă este de a le proslăvi. Ele fac să apară în detaliile cele mai mărunte marile principii biblice, făcând și aplicarea la diversele faze ale vieții creștine.

3. De nenumărate ori, și într'un chip vădit, Dumnezeu S'a slujit de serva Sa în clipe de criză, pentru a feri Biserica Sa de divizări, și pe copiii Săi de orice rătăcire aparentă de adevăr în doctrina sau experiența creștină.

4. În toată viața sa ea a făcut dovadă de o viziune spirituală foarte profundă, și în dezvoltarea diferitelor faze ale mișcării adventiste ea a jucat rolul de însuflețitor. Mărturia sa a fost și încă este un apel mișcător în vederea unei consacrarăi mai depline, a părăsirii păcatului, a întronării lui Hristos în inimă și un serviciu mai activ pentru Domnul în țară cât și în marile câmpuri misionare. Viața și lucrările sale ne-au încurajat foarte mult a împinge predicarea Evangheliei până la marginile pământului.

5. Soliile sale vorbesc inimii; ele au schimbat pe mii de inși și i-au inspirat a servi lui Hristos.

6. Viața și felul său de trai creștin sunt conforme cu principiile curate, simple și nobile ale Evangheliei lui Hristos. Ca orice adevărat profet, ea practica în viața sa principiile adevărului pe cari le predica altora.

7. O bună parte din viziunile sale au fost însoțite de manifestații fizice asemănătoare acelor amintite de profeții de demult ai Vechiului Testament, cum ar fi între alții Daniel.

Deși nu pe aceste manifestări fizice trebuie să se pună bază spre a se recunoaște darul profeției, totuși noi credem că ele servesc a confirma acest dar. Ceea ce dovedește că sora E. G. White a fost chemată la această operă sfântă, este că lucrarea sa răspunde la prezicerea profetică; că spiritul care a caracterizat lucrarea sa în decursul anilor de serviciu este acela al servilor lui Dumnezeu de altă dată; că învățăturile sale corespund acelor din Biblie; că ea a fost instrumentul de care S'a servit Dumnezeu

în nenumărate rânduri pentru a salva Biserica Sa, în vremuri de criză; în sfârșit, că lucrarea sa a adus în tot timpul vieții sale și aduce și acuma roade binecuvântate.

MARTURIA UNUI COLABORATOR

Mărturia fratelui Uriah Smith, unul dintre redactorii revistei *Review and Herald* timp de aproape patruzeci de ani, și care a fost în legătură de aproape cu sora E. G. White, nu vor fi fără interes aci. Iată ce a scris el despre sora noastră:

„Dela începutul soliei ingerului al treilea au fost printre noi viziuni. Grupa de credincioși le-a primit ca adevărate manifestații ale Spiritului lui Dumnezeu. Ele au încurajat spiritele abătute, au întors pe cei rătăciți, au întărit pe cei slabi, au statornicit pe cei îndoelnici. Cei mai mari prieteni ai lucrării sunt aceia cari le-au apreciat mai mult. Ar trebui o transformare radicală pentru a ne face să le lepădăm. Și cum aceste manifestații trebuie să se producă în Biserică, un motiv mai mult pentru a face ca balanța să atârne în favoarea lor, cel puțin nu se poate dovedi pozitiv că ele sunt defectuoase.

„Deci cum să ne formăm părerea noastră asupra acestei chestiuni? Biblia ne dă o piatră de încercare ce nu dă greș: „La lege și la mărturie“. „Ii veți cunoaște după roadele lor“. Ori ce nu vine în contradicție în niciun fel cu legea și mărturiile, și care tinde la înălțare, înobilare și curățire, cu siguranță vine de Sus iar nu de jos. Or, manifestațiile sorei White se potrivește întocmai cu învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu; ele ne îndeamnă să îl studiem și să-l prețuim. Punem la probă lumea întregă spre a cita din scrierile sale un singur pasaj care ar fi de natură să încurajeze coruperea sau viciul. Nu este nimeni care lăsându-se sub influența lor să nu fi fost îndemnat să caute sfințenia și curățenia sufletească“.

F. M. Wilcox.

Stai o clipă și citește!

Relativ la anul pe care l-am publicat în numărul trecut al acestei reviste, sub titlul de mai sus, anunțăm încă următoarele:

1) Trebuie știut că prin răspunsurile din „Sfeticul Vieții urmărește a se trata boli, căci lucrul acesta nu se va putea face prin câteva rânduri și fără a vedea bolnavul. Acest lucru rămâne a fi făcut de medicul căruia trebuie să se arate cel bolnav.

2) În pagina de întrebări și răspunsuri se va răspunde numai la chestiunile generale, sau asupra unui caz asupra căruia medicul s'a pronunțat spunând ce boală este.

3) În această pagină vor primi răspunsuri numai abonații revistei cum și cei cari odată cu întrebarea vor trimite și costul abonamentului la revista „Sfeticul Vieții“.

Tabloul cu notele date la răspunsurile examenului M. V. din „Studiul Istoric“

CONF. MOLDOVA DE SUD

p. a. 1933	Diferențele		p. a. 1933	Diferențele	
	1932	1930—31		1932	1930—31
<i>Com. Focșani-Putna:</i>			Maria Catană	9.30	
Maria Toma	9.30		Ioan Marinescu	8.90	
Tănase R. Mateescu	9.30	9.70	Gavril Precanciu	8.80	
F. Pascalis	9.20	9.30	Maria Smântână	8.50	
Costică Mihaiu	9.20	9.40	Ghiorghița Catană	8.10	
Maricica Alexe	9.20		Radu Manole	7.80	8.90
Nestor Toma	9.10		Maricica I. Corbu	7.80	
Olimpia Alexe	9.00	9.70	Elena Roșca	7.70	
Maria Mineff	8.70		Dumitru Roșca	7.70	8.60
Vasile Mirescu	8.50		Maria I. Cabu	7.50	
Lilica Mirescu	8.40	9.70	Emanuil Bocancea	7.00	
Costică Balotă	7.80	7.80	<i>Com. Poenești:</i>		
Ionel Butnaru	7.60		Mihaiu Hanganu	8.50	
Gh. Condruz	7.30	9.60	Ioan Gh. Cerbetine	8.40	
Gh. Maneff	6.00	9.60	Ioan Gh. Câmpeanu	8.10	
<i>Com. Poduri-Bacău:</i>			Jenică Oprea	8.10	
Netty Bujor	9.90		Jenică Pascaliu	7.80	
Tudor Bojor	9.80		Costache Bălan	7.80	
Ana H. Vicute	9.50		Marița I. Pascariu	7.60	
Ioan Munteanu	9.00	9.90	Vasile N. Ciobotaru	7.00	8.70
Gh. Burdula	9.00		Vasile Pascariu	7.00	8.60
Gheorghe Bujor	8.90	9.40	Ioan N. Ciobotaru	6.50	
Ionel Brescu	8.60	8.80	Gheorghe Păduraru	5.20	8.00
Costică Bujor	8.40	9.20	Frăsâna N. Hanganu	5.20	7.90
Mihaiu Bujor	8.00		<i>Com. Grivița-Tutova-Bârlad:</i>		
Nicolae Pruteanu	8.00	8.20	Ioan M. Tânjală	8.00	8.50
Niculae Nenecu	7.40	9.10	Vasilica A. Bejan	7.80	6.80
Nicu Bujor	7.60		Alexe Bejan	7.80	8.10
Aneta I. Ciuhat	6.90	8.60	Ilie M. Tânjală	7.20	7.10
<i>Com. Tecuci-Tecuci:</i>			Aneta I. Tânjală	6.80	8.70
Angela Dănilă	8.80	6.20	Grigore N. Lupușor	6.70	9.30
Ioan Dănilă	8.50		<i>Com. Mălușteni-Bârlad:</i>		
Teodor Rositeiu	8.30		Ioan M. Liga	9.30	9.80
Ecaterina Miron	7.60		Olimpia Modiga	9.30	9.70
<i>Com. Bacău-Bacău:</i>			Ecaterina Coșniță	8.20	6.70
Elena Melciuk	9.90		<i>Com. Iași-Iași:</i>		
Alexe Constantin	9.20		Jean Müller	9.80	
Nicolae Pahoncea	8.30		Gh. Tordănescu	9.30	9.10
Elisabeta Gh. Stăncescu	8.00		Gheorghe Mocanu	8.70	9.10
Vasile Marian	7.90	8.60	Adina Leca	8.40	8.90
Nicolae Stan	7.80		Vasile Vlahopol	8.30	7.70
Cosma Târnoveanu	7.40	8.80	Vasile Zamfir	8.20	
Nicolae Pahoncea	7.00	8.60	Stefan Buriea	8.20	
<i>Com. Nadișa-Bacău:</i>			Vatița Lența	8.10	8.70
Vasile Daspinescu	9.20	8.20	Vasile Coșniță	8.00	7.00
Nicolae Sandulache	9.10		Eleonora Coman	7.30	
Ioan V. Daspinescu	9.00		Constanța Negreanu	7.20	7.90
Isidor Săndulescu	8.70		Sofia Brăileanu	6.80	6.70
Izahariu V. Ardeleanu	8.70	8.00	Ecaterina Vențel	6.50	6.90
Ștefan S. Săndulescu	8.50	8.30	Nicolae Mincu	5.30	
Pintilie Gh. Baci	8.00		<i>Com. Doljești-P-Neamț:</i>		
Nicolae N. Solomon	7.10	7.60	Iorgu Gerasim	6.80	8.50
Costache Daspinescu	7.00	5.40	Gheorghe Harabagiu	6.20	8.00
Gh. I. Crăciun	6.90		<i>Com. Galați-Covurlui:</i>		
Petrea Acisar	6.40	6.40	Vasilica Grigoraș	8.40	9.00
Tinca C. Daspinescu	5.30	7.20	Fănică Ionescu	8.40	
<i>Com. Piatra-Neamț-Piatra-Neamț:</i>			Nicu M. Baston	8.30	
Rutule Anton	9.30		Maria Florescu	8.30	8.50

Diferențele

p. a. 1933	1932	1930—31
Fănică Vasiliu	7.90	8.40
Costică Florescu	7.80	9.00
Ilie Gherghina	7.70	
Nedu Christea	7.70	8.60
Iordache Mihalache	7.50	
Arghira Teodoru	7.40	8.40
Mitriță Petrescu	6.60	8.50
<i>Com. Cuza-Vodă:</i>		
Alexandru D. Bobocea	8.60	8.90
Christache Ovezea	7.20	8.00
Alexe B. Șerban	7.10	7.30
Janeta D. Bobocea	6.40	
Sofia D. Bobocea	6.00	9.90
Sanda C. Mihăiu	6.00	9.00
Dumitru Mângăianu	5.10	8.40

CONF. MOLDOVA DE NORD

Com. Cadobești:

Ivan Maruseac	7.30	
Ivan Voevidca	7.20	
Ivan Andruseac	7.00	
Pareca Maruseac	6.10	
Creține Ivan	5.00	
Marfa Puhoriș	5.00	

Com. Cliscăuți:

Ivan Grigoraș	7.20	
Cornobrov Vasilu	7.10	
Constanski Nicov	6.00	
Ștefan Nestoreac	5.20	
I. Lachsi Uvan	4.70	
Filip Screpnek	4.40	
Gabpül Screpnek	3.60	
Gavrini Chiriac	3.60	

Com. Dumbrăvița:

Ioan Leonte	6.30	
-------------	------	--

Com. Vama-Câmpul-Lung-Buc.:

Nistor Gh. Istrate	6.00	6.50
--------------------	------	------

Com. Cernăuți-I.-Storojineț:

Voitcu I. Ilariu	9.70	9.80
Iohannes Knittel	9.50	
Zeitza Iocobetz	9.40	
Willy Zapek	8.90	8.40
Voitcu Ilariu	8.80	
Maria Ciohodaniu	8.80	8.00
Helma Stepan	8.80	7.80
Josefin Darie	8.60	8.20
Engel Heinnch	8.50	9.00
Stepan Antenuciur	8.50	7.60
A. Knittel	8.50	
Vasile Gh. Darie	8.40	
Elisabeta A. Czapele	8.30	
Andrieș Aurel	8.30	
Eugenia Bălan	8.30	9.10
Josef Tremel	8.10	
Toma Ciohadariu	8.10	9.00
E. Manchen	8.10	
Nicolae Gheorghe	7.00	
Lizica Gheorghe	7.80	
Coroline Ieremea	7.70	
Steffy Grăcemelei	7.40	
Rozalia Sittelbaure	7.30	9.00
Ivan Andrusiac	6.40	8.60
Radu Innisică	6.40	

Diferențele

p. a. 1933	1932	1930—31
Ioan Voitcu	6.20	8.20
Ștefan Andrusiac	5.90	
Claudi Voitcu	9.00	9.50
<i>Com. Cernăuți II. Storojineț:</i>		
Constantin Malec	8.90	8.20
Iuli Tremel	8.80	9.60
Josef Thile	7.90	7.80
Nicola Wert	6.90	7.80
Cluda Spitzu	6.30	8.40
<i>Com. Bârlad P.-Neamț:</i>		
Ioan Siminescu	8.40	9.40
Ioan Khelasu	8.20	8.80
Ioan N. Petrescu	8.00	

CONF. MUNTENIA DE EST:

Com. Braniștea-Vlașca.

Petre Gogoneață	8.40	8.70
Petru Burtavel	8.40	
Dumitru M. Voinea	8.10	
Nicolae V. Gărau	7.40	7.90
Stoian M. Burtavel	6.30	7.90
Marin F. Șorici	6.10	9.20
Dumitru P. Voinea	5.40	7.00

CONF. MUNTENIA DE VEST.

Com. București-Labirint:

Gogu Cărciumaru	8.10	
Elena Petroianu	8.00	

Com. Turnu-Severin-Mehedinți.

Petre I. Cotoragea	6.80	8.40
--------------------	------	------

Com. Mărgineni-Prahova:

Tănăse C. Mateescu	7.80	
Alexandru Mateescu	7.50	

Com. Bordești de jos R.-Sărat:

Gheorghe Bernea	8.20	
-----------------	------	--

CONF. TRANSILVANIA.

Com. Cluj-Cluj:

Alexandru Crișanu	8.10	
Olga Mustafa	8.00	
Giki Sigismund	7.80	
Ilonka Kelemen	7.60	7.90
Czedula Iréne	7.50	
Elisabeta Barboș	7.30	7.50
Fulop Iréne	7.30	
Lászlo Jiure	7.10	7.50
Ifj. Szekernyész Jáuasné	7.70	
Szekernyész Senka	7.20	

**Misionari Voluntari !! pregătiți-vă pentru
Adunarea Generală care va avea loc la Brașov
dela 4 până la 10 Iulie 1934.**

Adunarea Generală a Tineretului din Uniunea Română se amână

Având în vedere că examenele școlilor de stat durează până la 29 Iunie, ne vedem siliți a amâna adunarea sus amintită, cu două săptămâni mai târziu, *adică dela 4—10 Iulie* iar *cursul Instructorilor copilor la 11 și 12 Iulie*.

Toate celelalte instrucțiuni publicate în Curierul Misionar No. 4 rămân neschimbate, asupra cărora din nou trag binevoitoarea atențiune a celor interesați.

Referitor la costul alimentării pe tot timpul Congresului țin să amintesc, că acei ce-și aduc alimente de acasă nu-i vor costa nimic, însă cei cari vor lua masa la cantina școlii, cum am anunțat la punctul 5 din Curierul Misionar amintit, o vor putea face cu suma de 20—30 lei pe zi, sumă destul de convenabilă.

Astfel participanții vor avea cam următoarea cheltuială: Costul drumului de acasă până la Brașov și retour, plus suma de lei 15 pentru membrii M. V. și 30 lei pentru vizitatori (adică acei cari nu sunt membrii M. V.), sumă ce se

va plăti — la secretarul școlii — spre acoperirea marilor cheltuieli pe cari le va avea școala cu ocazia acestui Congres, plus autobuzul dela gară până la școală, la sosire și înapoiere, ceea ce ar face cam 30—40 lei de persoană. Recomand ca participanții, afară de aceste sume, să mai aibă și ceva bani aparte (bani de buzunar). Sper, că cei ce vor participa la Congres se vor conforma cât se poate de exact instrucțiunilor date în Curierul Misionar No. 4.

Rog pe frați prezbiteri, ca să dea cetire acestui anunț în plină adunare de Sabat, pentru a lua cunoștință toți de aceasta.

Deci adunarea Tineretului dela 4—10 Iulie 1934.

Cu iubire frățească până ne vom revedea la Congres, al Dv. frate,

P. H. Herman

Secret. Dep. M. V. al Uniunii Române

NECROLOG

Fratele *Ban Teodor*, în etate de 43 ani, din Comunitatea Sepreuş, Jud. Arad, a fost chemat la odihna de Domnul în ziua de 7 Februarie, 1934. Botezul îl primise în anul 1915.

În anul 1924 și de atunci până în 1934 Domnul l-a chemat la slujba de păstor al Comunității Sepreuş, slujbă pe care a împlinit-o cu multă credincioșie și cu adevărat spirit creștinesc, îngrijindu-se de suflete a fi conduse numai pe calea binelui și a adevărului.

Zelul său s'a dovedit în toate ramurile lucrării Domnului, contribuind împreună cu alții la ridicarea unei capele pentru vreo 300 persoane.

Credința sa nestrămutată în a doua venire a lui Isus a dovedit-o în tot cursul vieții și până în ultima clipă.

Cu ocazia înmormântării Vestea Fericită a iubirii divine a fost anunțată la mulțimea de oameni adunați cu această ocazie.

Sperăm ca Domnul să-i facă parte și fratelui *Ban Teodor* la masa de cristal, unde cei mântuiți vor lauda pe Isus.

Chișineu-Criș.

F. Cionca.

Sora *Mariuca Nicolova*, în etate de 20 ani, membră a Comunității Bazargic, a adormit în Domnul pe ziua de 30 Noembrie 1933, cu nădejdea cea vie că frumoasele făgăduinți ale Mântuitorului, în care își pusese speranța, își vor găsi realizarea atunci când glasul Lui o va scula din mormânt la venirea Lui.

Prietenul de adevăr *Paraschiv Florea Pârlea*, în etate de 19 ani, fiul fratelui presbiter din Comunitatea Ionuscilar, a fost chemat la odihna pe ziua de 12 August 1933. Părinții lui au fost profund îndurerăți că a fost răpus de o boală grea, însă durerea lor a fost alinață de speranța că Domnul îl va mântui și pe el, căci a adormit în ziua când urma să primească legământul prin botez.

C. Dobre.

Sora *Marioara Simion*, membră a Comunității Bordești, și în etate de 78 ani, după o vieată de credință adventă de 14 ani, a fost chemată la odihna pe ziua de 16 Martie 1934.

Deși ceilalți membri ai familiei nu erau de aceeași credință cu ea, totuși sora a dat o mărturie bună în tot timpul vieții sale. Sperăm să o vedem la venirea în mîrire a Domnului Isus, când vor învia toți dreptii.

Pavel Olteanu.

Sora *Lina Marin*, membră a Comunității Turtucaia, în etate de 58 ani, a adormit în Domnul pe ziua de 7 Martie 1934.

Vieața ei credincioasă a rămas o frumoasă amintire pentru toți cari au cunoscut-o. Deși a suferit foarte mult, totuși nicio clipă nu și-a pierdut încrederea în Dumnezeu, în mâna căruia s'a și predat în ultima clipă. Sperăm ca și sora Lina să aibă parte la învierea dreptilor.

I. P. Abuşeff.

Sora Maria M. Dragomir, membră a Comunității Piatra, Teleorman, în etate de 31 ani, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 16 Octombrie, 1934. În tot cursul anilor de credință, sora a fost un martor sincer și credincios al lui Dumnezeu în fața oamenilor. Suferința ei lungă nu a știrbit însă nimica din credința ei neclintită.

În ziua când mâna lui Dumnezeu avea să se întindă asupra sa spre a-i da somnul până la venirea Lui, erau adunați în casă o mulțime de inși. Sora a făcut o rugăciune, stăruind față de Domnul ca El să aibă grijă de cei iubiți ai săi. Apoi chemând lângă sine pe copilașii ei, le-a zis: „Mielușei mamei, ce veți face voi în lipsa mea“. Apoi, adresându-se tatălui l-a îndemnat să rămână statornic în credință, zicând: „Mi-ar face rău dacă atunci când Domnul mă va învia, să nu te văd în marea ceată a celor mântuiți împreună cu copilașii“.

Apoi, Domnul i-a dat somnul odihnitor până la venirea Sa în mărire.

Piatra.

Marin M. Dragomir.

Fratele Birtalan Pali, membru al Comunității Bihlgezd, în etate de 35 ani, a fost chemat la odihnă pe ziua de 19 Martie 1934. Cu ocazia înmormântării au luat parte o mulțime de lume, ce a avut ocazia să audă solia învierii și a venirii lui Isus. Sperăm ca și fratele să facă parte din cei luați de El la re-venirea Sa.

Rad Zinovie.

Sora Elena N. Pescaru, membră a Comunității Poenești-Vaslui, în etate de 61 de ani a fost chemată la odihnă pe ziua de 14 Aprilie 1933. După o scurtă suferință ea s'a încredințat în mâna bunului

Păstor ce o călăuzise până aci. A fost o pionieră a lucrării lui Dumnezeu și o mamă bună pentru familia sa.

Nădejdea ei în înviere la venirea lui Isus, sperăm a fi o realitate și pentru ea.

Sora Maria I. Mandrea, membră a Comunității Siscani-Fălciu, a adormit în Domnul pe ziua de 18 Martie 1933. După o grea suferință a adormit în speranța teinică a învierii la sunetul trâmbiței lui Isus.

Sora Elena Todorășu, membră a Comunității Siscani-Fălciu, în etate de 22 ani a fost chemată la odihnă. Lucru ce l-a avut pe inimă în tot timpul vieții ei de credință a fost împlinirea datorțiilor față de Dumnezeu, în care scop îndemna pe toți. A adormit cu speranța revederii fraților și surorilor în împărăția Tatălui și Domnului Isus.

Vaslui.

Gh. Luca.

Sora Ioana Miu, membră a Comunității Măgureni, a adormit în Domnul pe ziua de 22 Ianuarie 1934. Vârsta ei înaintată, 60 ani, nu a fost o piedică în ce privește lucrarea misionară, pe care o făcea cu mare zel.

Sperăm ca la a doua venire a Domnului Isus, El să o învieze împreună cu toți dreptii.

Fetița Rahila St. Voicu, fetița fratelui Stelian Voicu din Comunitatea Măgureni, a adormit în Domnul pe ziua de 24 Martie 1934. Deși mică, totuși iubirea lui Isus luase loc în inima ei, și era foarte zeloasă în cele ale Domnului. Grijă ei cea mare era de a ajuta părinților, mai ales Vineri, ca nu cumva să-i apuce asfințitul soarelui cu treburi neterminate.

Sunetul trâmbiței lui Isus sperăm că va deștepta și pe această micuță spre bucuria părinților ei.

Câmpina.

Al. Petrescu.

Fetița Estera M. Dragomir, fiica fratelui M. Dragomir din Comunitatea Piatra, în etate de 4 ani, a adormit în Domnul în ziua de 26 Mai 1933. Domnul nădăjduim că o va reda în brațele tatălui său la re-venirea Lui.

Ultimele

„Straja Dimineții“

se mai găsesc la Editură.

Costul: 20 lei legată; 15 lei broșată.

„Educatorul Creștin“

anul II și III

legat la un loc se găsește de vânzare la Editură cu prețul de 40 lei.

A N U N Ţ

Pentru fetița mea în etate de 14 ani, și având două clase de liceu caut post la vreun frate spre a putea ține credința. Pretențiuni modeste. Adresa: Pompiliu Bârzan, Com. Valchid, ult. poștă Dumbrăveni, Jud. Târnava Mare.

NUMELE DESLEGATORILOR JOCULUI BIBLIC din Gazeta No. 1/1934.

Conf. Muntenia de Vest:

Com. Slătioara-Romanși: Z. Ciocârlan, Ana Ciocârlan, Dumitru Ciocârlan, Frusina M. Ciocârlan.

Com. Sinești-Vâlcea: Ioan Stanciu.

Conf. Muntenia de Est:

Com. Ferdinand I. Ialomița: Dochia I. Nițu, Ioan G. Nițu, Marioara Gh. Diaconescu, Rozica N. Iarnea.

Conf. Moldova de Nord:

Com. Botoșani-Botoșani: Gheorghiu Nicolai, Nedelcu Mihai.

Conf. Transilvania:

Com. Brașov: Maria popovici